

„Krisztus szeretete” – Isten szeretete, amellyel „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta”. Ez szorongatta magát Krisztust is. Ezért vállalta a halált, a testi és lelki szenvedést. „Szeretett engem, és önmagát adta értem” (Gal 2,20). Ami nagypénteken történt, az mind Krisztus szeretetét mutatja. Ahogy engedte, hogy elfogják, hogy hamisan vádolják, elítéljék, megcsúfolják, megkínózzák, megöljék. Ahogy megbocsátott Péternek és a gonosztevőnek, ahogy bocsánatért könyörgött azok számára, akik felszegezték a keresztre. Ha „kiszáll” ebből: ha megvédi magát a főpapok vagy Pilátus előtt, ha leszáll a keresztről, akkor nincs megváltás, mindenki elveszne, mi is. De „szorongatta” Őt a szeretet: az volt az, ami nem engedte kiszállni, leszállni.

„Ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak”: ha értem, helyettem meg kellett halnia Valakinek, az azt jelenti, hogy nekem kellett volna meghalnom. A bűnünk miatt Isten ítélete alá kerültünk, és az Ő ítéletét végre kell hajtani. „Amely napon eszel arról a fáról, meghalsz” – így lettünk mi is halottak, megszakadt a kapcsolatunk Istennel, és ez az állapot, a kárhozat teljesedett volna ki a földi élet után.

„Úgy szerette Isten e világot”, hogy nem akarta, hogy a kárhozatban maradjon. Ezt a világot, amelyben mindenki bűnös, ahol nincs olyan ember, akit a „jóságáért” lehetne szeretni.

„És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek...” – mindenki meghalt, mégis vannak, akik élnek. Akik azért élnek, mert Krisztus él. Fel lehet támadni azért, mert Krisztus feltámadt, mert Isten ezért adta Őt: „hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Akik élünk, ne magunknak éljünk – az a régi „élet” volt: ahol mi voltunk a középpontban, ahol a saját fejünk után mentünk, mindent magunkért tettünk. Ahol elvártuk, hogy szeressenek minket, és csak azokat tudtuk szeretni, akik minket szeretnek. – Krisztus azért halt meg, hogy ne ezt az „életet” éljük, hanem az Ővét. Neki élni: engedni, hogy Ő éljen bennem, hogy az Ő értelme legyen bennem (1Kor 2,16), hogy az Ő szeretete legyen bennem – és szorongasson, hogy van még munka itt a földön, mert sokan vannak még a halálban. Ez annak a szeretete, aki értem meghalt és feltámadt. „Ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért” (1Jn 3,16).

„Akik élnek”: akik Krisztusban vannak, felismerik, hogy a régi élet, amíg nem voltak Őbenne, halál – és tekintsünk is rá úgy, hogy elmúlt. Újjá lett minden azért, mert Krisztus él bennünk. Észrevehetjük azokat a dolgokat magunkban, vagy a testvéreinkben, amit Krisztus munkált ki bennünk. Ami Krisztus szeretetéből származik – mert miközben szorongat minket, dolgozik is bennünk: megtermi (megteremti) bennünk a gyümölcsöket. „Senkit nem ismerünk test szerint”: bármilyen jól ismerünk valakit, bármennyire szeretjük vagy nem szeretjük (emberi szeretettel), a legfontosabb az lesz a számunkra, hogy ismeri-e Krisztust, él-e vagy még halott. Krisztust sem „test szerint” ismerjük: Őt abból ismerjük, hogy az életét adta értünk, és hogy bennünk él. Tudjuk, hogyan élt a földön, hogyan bánt az emberekkel, hogyan engedelmeskedett az Atyának. Tudjuk, hogy ha bármi ehhez hasonló megjelenik a mi életünkben vagy a testvéreinkben, az Ő, és ezért Neki adunk hálát és Őt dicsérjük.

Isten megbékéltetett minket magával – Krisztus által, mert Ő vette el a bűnt, és Ő szabadított meg Isten haragjától. Magára vette ezt a haragot; ez volt az Ő szeretete. Ez munkálkodik most bennünk. Tőlünk nem azt kéri, hogy vegyük magunkra Isten haragját, és így „békéltessünk”, hanem hogy követségben legyünk: azt a békességet közvetítsük, amit Krisztus elhozott nekünk. Lássák rajtam, hogy békességem van bajok között is, mert ez a békesség felülről van és nem függ az itteni helyzetemtől. Beszéljek arról, hogy hogyan lett nekem békességem,

hogyan szerezte meg nekem Krisztus azzal, hogy megszabadított a bűntől, a haragtól, és hogy mi volt ennek az ára: az, hogy Ő bűnné lett értem, és ezért érte Őt a büntetés. Így leszek az Ő követője és tanúja. Így fogják keresni a békességet, és így fog előttük állni Jézus Krisztus, várva, hogy engedjenek Neki azért, hogy békességük legyen.

2Kor 4,13

Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk!